

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **R. T.**
bytem X.
zastoupen Mgr. Ivanem Ericem Poplšteinem
advokátem AK Lichovník, Poplšteín a spol.
sídlem Pellicova 23/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. JMK 70450/2017, sp. zn. S-JMK 185361/2016/ODOS/Ib,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vyškov, odbor dopravy ze dne 1. 11. 2016, č. j. MV 37445/2016 OD/7 Ja (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a zamítl odvolání žalobce. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil dne 28. 5. 2016 v 9:55 hod. tím, že porušil § 4 písm. c) a § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Uvedeného přestupku se žalobce měl dopustit tím, že řídil motorové vozidlo tovární značky X., RZ: X., po dálnici D46 a v prostoru 5,0 km ve směru jízdy na Brno předjel jízdní soupravu jedoucí v pravém průběžném jízdním pruhu zprava a přitom nerespektoval dopravní značení V13a šikmé rovnoběžné čáry a dále dopravní značení V1a podélná čára souvislá. Tímto jednáním z nedbalosti nesplnil či porušil povinnost stanovenou zákonem o silničním provozu, a spáchal tak přestupek.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Ve včas podané žalobě žalobce nejprve zopakoval dosavadní výsledky správního řízení. Následně obecně konstatoval, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v nesprávně zjištěném skutkovém stavu a též v nesprávném právním posouzení věci. Žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce (poznámka soudu: nevypořádané námitky nebyly upřesněny), pročez je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze stručně odkázal na videozáznam, na jehož základě je vina žalobce prokázána. Také uvedl, že se ztotožňuje s myšlenkovým procesem prvostupňového správního orgánu. Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, s jakým myšlenkovým procesem se žalovaný ztotožnil.
4. Pokud žalovaný odkazoval na videozáznam pořízený Policií ČR, jímž by měl být skutkový stav jednoznačně prokázán, pak zde žalobce poukázal na špatnou kvalitu tohoto videozáznamu. Žalobce nerozporuje, že v čase 1:55 až 1:59 záznamu skutečně projíždí se svým vozidlem a dokonce ani nepopírá, že předjel jízdní soupravu jedoucí v průběžném pruhu, a že k tomu využil přípojovacího pruhu. Podle žalobce však z daného videozáznamu není vůbec zřejmá skutečnost, že by žalobce nerespektoval dopravní značení ve 13a šikmé rovnoběžné čáry a dopravní značení V1a podélná čára souvislá. Z videozáznamu totiž není patrné, že by měl žalobce užít k předjetí zpevněnou krajnici. Nadto žalobce uvádí, že oba správní orgány žádným způsobem neodůvodnily svůj závěr o tom, že z videozáznamu předmětná skutečnost vyplývá. Proto žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že z videozáznamu je zřejmé, že se žalobce dopustil přejetí dopravního značení V13a a V1a.

Závěry žalovaného tedy nemají oporu v dokazování, neboť jiný důkaz prokazující takový závěr nebyl proveden a není ani podkladem rozhodnutí.

5. Správní orgány tak nerespektovaly jednu ze zásad přestupkového řízení, vyplývající z § 73 odst. 1 přestupkového zákona, a to zásadu „in dubio pro reo“. Z citované zásady vyplývá, že pokud obviněnému z přestupku nebyla bez pochybností vina spolehlivě prokázána, tak se pochybnosti o spáchaném skutku vykládají v jeho prospěch. Do odstranění tohoto nedostatku, spočívajícího v nedostatečném zjištění skutkového stavu, nemůže být obviněný z přestupku uznán vinným. Zásada má též oporu v judikatuře NSS, např. jeho rozhodnutí ze dne 31. 10. 2006, sp. zn. 2 As 20/2006. S ohledem na výše uvedené lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou.
6. Napadené rozhodnutí trpí také další zásadní vadou, která spočívá v nesprávném právním posouzení skutku. Žalobce od počátku uvádí, že skutečně využil přípojovacího pruhu k předjetí jízdní soupravy jedoucí v průběžném pruhu. Při přejetí do odbočovacího pruhu dal znamení o směru jízdy. Při přejíždění do přípojovacího pruhu žalobce nepřešel dopravní značení V13a, ani V1a a při jízdě nevyužil nebezpečnou krajnici. Uvedená žalobcova tvrzení již vyplývají z protokolu o ústním jednání ze dne 31. 10. 2016 a žalovaným nebyly nijak vyvráceny.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na projednávaný případ nelze aplikovat § 17 odst. 1 věty druhé zákona o silničním provozu. Žalovaný však tento svůj závěr žádným způsobem nezdůvodnil, protože z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil, a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
8. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce svým jednáním porušil zájem chráněný zákonem, a to život, zdraví nebo majetek ostatních účastníků silničního provozu, pak podle žalobce tento svůj závěr nijak neodůvodnil, resp. nevedl, jak svým jednáním žalobce tento zájem ohrozil, přičemž z rozhodnutí není ani patrné, jakými úvahami se žalovaný při takovém závěru řídil. Rozhodnutí je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
9. V § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu je skutečně uvedeno, že se předjíždí vlevo. Zároveň však věta druhá tohoto ustanovení uvádí, že při jízdě v přípojovacím nebo odbočovací pruhu se smí vpravo předjíždět též vozidlo jedoucí v průběžném pruhu. Žalobce i v této souvislosti poukazuje na to, že při přejetí do přípojovacího pruhu neporušil dopravní značení V13a ani V1a. Za účelem přejetí do přípojovacího pruhu žalobce pouze přešel dopravní značení V2a, které je možné přejet za dodržení ustanovení zákona o silničním provozu. Podle § 2 písm. u) zákona o silničním provozu platí, že přípojovací pruh slouží pro zařazování vozidel do jízdního proudu průběžného pruhu. Tímto způsobem žalobce také daný pruh využil. Žalobce poukazuje také na to, že zákon žádným způsobem nezakazuje najet do přípojovacího pruhu, zejména za situace, kdy tento je od průběžného pruhu oddělen dopravním značením V2a. Pokud tedy žalobce při jízdě v přípojovacím pruhu předjel zprava vozidlo jedoucí v průběžném pruhu, neplatí pro něj zákaz předjíždění zprava.

10. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové správní rozhodnutí, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nemá již nic, co by dodal ke zjištěnému skutkovému stavu, který byl přesvědčivě vyjádřen v napadeném rozhodnutí. Skutkový stav jednoznačně vyplývá z přiloženého videozáznamu. Vzhledem k uvedenému proto žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K namítané nepřezkoumatelnosti žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2016-74. Žalovaný dále připomněl, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Na určitou námitku může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje odlišný názor od názoru odvolatele, přičemž tento svůj názor zdůvodní. I tímto se s námitkami účastníka řízení vypořádá. Nelze proto uzavřít, že absence odpovědi na určitý argument účastníka způsobuje nezákonnost rozhodnutí nebo dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13).
12. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s návrhy a tvrzeními žalobce, rozhodnutí je přezkoumatelné, z odůvodnění rozhodnutí je zjevné, že žalovaný přesně a adekvátně reaguje na tvrzení žalobce a současně poukazuje i na podklady, ze kterých jeho úvahy vycházejí. S podanou žalobou proto žalovaný nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný i prvostupňový správní orgán postupovali při svém rozhodování zcela v souladu s právními předpisy.
13. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

14. V podané replice žalobce uvedl, že žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě nijak nevypořádal s tvrzeními žalobce. Závěr žalovaného, že skutkový stav byl potvrzen videozáznamem, považuje žalobce za nepodložený. Podle žalobce není možné s jistotou tvrdit, že žalobce nerespektoval při přejetí do připojovacího pruhu dopravní značení V13a šikmá rovnoběžná čára a dopravní značení V1a podélná čára souvislá. Z předloženého videozáznamu nevyplývá, že by žalobce využil k přejetí nezpevněné krajnice. Žalobce dále žalovanému vytkl, že se ani nepokusil nastínit, jakým způsobem k daným závěrům dospěl. Žalobce znovu poukázal na nízkou kvalitu záběru a především na nešťastný úhel záběru, protože je třeba vzít v úvahu i možnost zkreslení záběru. Za takové situace není možné podle žalobce učinit závěry, jak vyplývají z napadeného rozhodnutí žalovaného, protože takové závěry z pořízeného videozáznamu nevyplývají.
15. Žalobce dále poukázal na nesprávné právní posouzení, neboť z § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu vyplývá, že při jízdě v připojovacím pruhu se smí vpravo předjíždět též vozidlo vedoucí v průběžném pruhu. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že taková

skutečnost je právě z předloženého záznamu zřejmá. Žalobce se tedy nemohl dopustit nedovoleného předjíždění, neboť vozidlo skutečně předjížděl zprava, avšak žalobce se nacházel v přípojovacím pruhu a předjížděné vozidlo jelo v pruhu průběžném. Žalobce se tedy nemohl dopustit porušení zákona. V dalším žalobce odkázal na obsah již podané žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Žalobce v žalobě uplatnil podobné námitky jako v odvolání. Soud k tomu konstatuje, že žalovaný se s námitkami logicky vypořádal, byť velice stručně. Jednalo se o namítané nedostatečné skutkové zjištění a skutkové závěry, které nebyly podle žalobce důkazně podloženy (videozáznam je podle žalobce neprůkazný). Namítáno bylo také nesprávné právní posouzení. Žalobce totiž tvrdil, že dopravní značení nepřel. Dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami, avšak soud má za to, že žalobce vůbec neuvedl, v jakém smyslu a s kterými námitkami se nevypořádal. Žalobce z uvedeného dovodil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť podle něj nebylo zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při svém rozhodování. Uvedeným námitkám krajský soud nemohl přisvědčit.
18. Vzhledem k uplatněným námitkám musel nejprve krajský soud ověřit správnost skutkových zjištění a závěrů o nich. Z důkazního materiálu založeného ve správním spise, především z pořízeného videozáznamu jízdy žalobce při přestupku, který je mu kladen za vinu, jenž pořídila služba konající policejní hlídka, soud zjistil, že na CD byla zaznamenána jízda žalobce ještě předtím, než došlo ke spáchání přestupku, a dále záznam pokračoval bez přerušení i místem samotného spáchání přestupku a dále i následnou jízdou žalobce pronásledovaným policejní hlídkou, které se podařilo žalobce zastavit na následujícím parkovišti u čerpací stanice Agip (stopáž záznamu cca 4:24 min.). Celková délka záznamu na CD byla přes 9:59 min. včetně stání na parkovišti. Ačkoliv videozáznam nemá tu nejvyšší profesionální kvalitu, což při zásahu policie nelze ani očekávat, a je do jisté míry rozostřen, nelze žalobci přisvědčit v tom, že záznam je tak nekvalitní, že z něj nelze poznat vozidlo žalobce, způsob jízdy žalobce a okolních vozidel, místo přestupku a dopravní značení v místě přestupku. Pokud jde o samotnou identifikaci žalobce, pak zde soud poukazuje na to, že žalobce byl jednoznačně ztotožněn, a to především podle žalobcem předkládaných dokladů (osvědčení o registraci vozidla, řidičský průkaz, občanský průkaz), z nichž byly pořízeny fotografie, které tvoří samostatný soubor fotografií dokladů žalobce na předmětném CD (pořízeném policejní hlídkou). Ostatně žalobce ani nenamítal, že by se v místě přestupku v uvedený den nenacházel.
19. Z pořízeného videozáznamu jízdy žalobce krajský soud zjistil, že žalobce při projíždění kolem čerpací stanice SHELL jel v pravém průběžném pruhu za nákladní soupravou, s mírným odstupem od nákladní soupravy, a tato nákladní souprava ve stejný okamžik byla zleva v rychlém pruhu předjížděna jiným osobním automobilem, za kterým se však

žádná kolona nevytvářela. Přestože žalobce mohl v případě potřeby zrychlení objet před sebou jedoucí nákladní soupravu zleva v rychlém pruhu, učinil nebezpečný manévr a následně vybočil vpravo a přešel do přípojovacího pruhu (příjezd od čerpací stanice SHELL k dálnici), pak předjel nákladní soupravu zprava a zařadil se před tuto nákladní soupravu do průběžného jízdního pruhu. Při tomto nebezpečném manévru a předjíždění zprava žalobce porušil právní povinnosti uložené mu jako řidiči zákonem o silničním provozu. Tento rozhodný okamžik jízdy žalobce byl zachycen policií ve videozáznamu v čase 1:56 až 1:58 předmětného CD. Z uvedeného videozáznamu je rovněž jednoznačně zřejmé, že vlevo od žalobce v rychlém pruhu se nenacházela žádná sdružující se či souvislá kolona vozidel, jak měl na mysli žalobce, nýbrž pouze jediné vozidlo, které při předjíždění nákladní soupravy v průběžném pruhu již bylo téměř na úrovni této nákladní soupravy. Nedocházelo tam tedy k situaci, že by jela vedle kamionu auta a zdržovala by provoz na dálnici. Žalobce nebyl ničím nucen objíždět nákladní soupravu zprava, a už vůbec ne přes přípojovací silniční pruh výjezdu z čerpací stanice. Kromě předjíždění zprava žalobce porušil další dvě pravidla dopravního značení – vodorovné značení V13a šikmé rovnoběžné čáry a vodorovné značení V1a podélná čára souvislá. Nezpevněnou krajnici nelze přesně rozlišit, ale na videozáznamu je patrné, kudy a jak žalobce vjíždí do přípojovacího pruhu, předjíždí nákladní soupravu a zařazuje se do pravého jízdního pruhu. Vozidlo žalobce jednoznačně přešlo z pravého jízdního pruhu přes vodorovné dopravní značení V1a podélná čára souvislá, a v místě, kde navazuje krajnice na přípojovací pruh z čerpací stanice SHELL, muselo vozidlo přejet přes vodorovné značení V13a šikmé rovnoběžné čáry, které se v daném místě na vozovce nachází. Žalobce nenajížděl na dálnici z čerpací stanice SHELL přípojovacím pruhem, nýbrž do přípojovacího pruhu se dostal při jízdě po krajnici, resp. za ní na dálnici D46 a při předjíždění jízdní soupravy zprava.

20. Podle § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že se předjíždí vlevo. Vpravo se předjíždí vozidlo, které mění směr jízdy vlevo a není-li již pochybnosti o dalším směru jeho jízdy. Při jízdě v přípojovacím nebo odbočovacím pruhu se smí vpravo předjíždět též vozidlo jedoucí v průběžném pruhu. Odbočovací pruh je přídavný jízdní pruh určený pro odbočování (vyřazování) vozidel z průběžného jízdního pruhu.
21. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích se řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
22. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se přestupku dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
23. Ze shora citovaných skutkových zjištění, jak je učinil správní orgán a ověřil správní soud, je bezpochyby zřejmé, že žalobce porušil povinnost uvedenou v § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť předjížděl před sebou jedoucí nákladní soupravu v průběžném pruhu zprava, ačkoliv to § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu nedovoluje. Podle citovaného ustanovení lze předjíždět vozidlo pouze zleva. Situace uvedená ve druhé větě tohoto ustanovení není na případ žalobce aplikovatelná. Stejně tak výjimka vyplývající ze

třetí věty uvedeného ustanovení není na případ žalobce aplikovatelná, neboť žalobce nepřijížděl po připojovacím pruhu (kde by bylo možné předjíždět zprava), nýbrž jel původně v pravém průběžném pruhu, a teprve pak započal manévr předjíždění zprava přes připojovací pruh vedoucí od čerpací stanice SHELL, přitom však současně porušil povinnosti vyplývající pro něj z vodorovného dopravního značení na komunikaci a přejel přes podélnou čáru souvislou V1a a okraj šikmých rovnoběžných čar V13a. Tímto nebezpečným manévrem za porušení výše uvedených právních předpisů se žalobce dostal do připojovacího pruhu tak, aby mohl předjet jedoucí nákladní soupravu zprava a zase se zařadit do pravého průběžného pruhu před tuto nákladní soupravu. Uvedeným manévrem nejen, že porušil citované právní předpisy, ale choval se velmi bezohledně a nebezpečně nejen vůči řidiči uvedené nákladní soupravy, jenž předjetí v plné rychlosti takto zprava nemohl očekávat a nemusel potřebným způsobem zareagovat, ale také vůči ostatním účastníkům silničního provozu, kteří se mohli po předjetí předmětné nákladní soupravy zařazovat z rychlého levého pruhu do pravého průběžného pruhu před nákladní soupravu, a mohli se tak zcela neočekávaně střetnout s vozidlem žalobce, který se po tzv. podjetí nákladní soupravy mohl chtít také do průběžného pruhu zařazovat. Žalobce svým protiprávním jednáním vytvořil na dálnici v plné rychlosti velmi nebezpečnou situaci pro mnoho účastníků tohoto silničního provozu. Nečekané předjíždění zprava může být původcem vážných dopravních nehod. Žalobcova obhajoba v tom smyslu, že v levém rychlém pruhu se vytvořila kolona aut, která brzdila provoz, se nezakládala na pravdě (ostatně nebyla by omluvitelným důvodem pro nebezpečný manévr žalobce), neboť z pořízeného videozáznamu jízdy žalobce a kolemjedoucích vozidel vyplynulo, že v levém jízdním pruhu bylo jediné osobní vozidlo, které zrovna předjíždělo žalobce a počítalo s předjetím nákladní soupravy jedoucí v pravém průběžném pruhu před žalobcem.

24. V této souvislosti je třeba také připomenout, že žalobci plynou povinnosti nejen z § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož se zásadně předjíždí vlevo, ale také povinnosti vyplývající z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož je žalobce mj. povinen se řídit dopravními značkami. V posuzované věci šlo o vodorovné dopravní značení umístěné přímo na komunikaci. Z pořízeného videozáznamu je zřejmé, že vozidlo žalobce použilo pro předjíždění nákladní soupravy zprava zpevněné krajnice, muselo přejet na tuto krajnici přes podélnou čáru souvislou V1a, oddělující pravý jízdni pruh a tuto krajnici, a také projelo přes místo, kde se na komunikaci nachází další vodorovné dopravní značení V13a šikmé rovnoběžné čáry, a to minimálně pravými koly přes jejich vrchol (špici). Toto dopravní značení se nachází těsně před výjezdem z čerpací stanice SHELL.
25. Vodorovné dopravní značení V1a podélná čára souvislá se používá k oddělení části odbočovacího nebo připojovacího pruhu od průběžného pruhu. Značku je zakázáno přejíždět nebo ji nákladem přesahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci. Žalobce toto dopravní značení v předmětném případě nerespektoval. Dále nerespektoval dopravní značení V13a šikmé rovnoběžné čáry. Uvedené vodorovné dopravní značení vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci.

26. Z výše provedeného výkladu je zřejmé, že žalobce nejen že nerespektoval povinnosti mu uložené v § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož se zásadně předjíždí vlevo, ale také nerespektoval obě výše uvedené vodorovné dopravní značení (§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu). Krajský soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že se oznamovaný skutek stal, a že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Krajský soud rovněž považuje provedené důkazy za dostatečné a především videozáznam jízdy žalobce za průkazný a svědčící o vině žalobce. Krajský soud má za to, že stav věci byl zjištěn v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž důkazní prostředky, jenž jsou obsahem správního spisu byly získány a provedeny v souladu se zákonem. Pokud jde o uloženou sankci – pokutu ve výši 1 500 Kč, pak ta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby ve výši 1 500 Kč [zákonné rozpětí sazby od 1 500 Kč do 2 500 Kč podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu]. Zde soud vzal na vědomí, že žalobce proti samotné sankci za přestupek ničeho nenamítal.
27. Pokud žalobce v žalobě uváděl, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, pročez považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, pak k tomu krajský soud uvádí, že jde o zcela nekonkrétní námitku, v níž žalobce ani neupřesnil, se kterými námitkami se žalovaný údajně nevypořádal. Proto se k této námitce nelze blíže vyjádřit a soud dodává, že takové pochybení správního orgánu neshledal.
28. Dále žalobce namítal, že žalovaný pouze stručně odkázal na to, že vina žalobce byla prokázána z videozáznamu. Na takovém odkazu nelze shledat nic závadného. Je třeba vzít v potaz, že prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek, pročez druhostupňový správní orgán nemusí všechny závěry prvostupňového správního orgánu ve svém rozhodnutí opakovat. Rozhodnutí se mohou vzájemně doplňovat a druhostupňový správní orgán může i prvostupňový správní orgán do určité míry doplnit anebo některé jím způsobené vady napravit. Pokud žalovaný následně uvedl, že se ztotožňuje s myšlenkovým procesem nastíněným prvostupňovým správním orgánem, pak je takový závěr v pořádku, pokud lze tento myšlenkový proces seznat z prvostupňového správního rozhodnutí. V tomto smyslu krajský soud neshledal pochybení či nedostatky v prvostupňovém správním rozhodnutí, byť jde o rozhodnutí poměrně stručné. Myšlenkový proces je zde logicky vysvětlen, tedy jsou nastíněná skutková zjištění, v nichž je spatřováno pochybení žalobce a porušení právních předpisů, tyto aplikované právní předpisy jsou vyloženy a je zdůvodněno, v čem bylo jednání žalobce závadné a porušující předmětné právní předpisy. Bylo zde také jasné uvedeno, že závadnost jednání žalobce byla především shledána na podkladě videozáznamu jeho jízdy. Závěry správních orgánů z uvedeného videozáznamu nyní ověřil také správní soud. I přes horší kvalitu videozáznamu bylo možné s jistotou určit, že šlo o vozidlo řízené žalobcem, který byl následně zastaven hlídkou policie a ztotožněn podle dokladů (viz výklad výše). Ostatně žalobce nijak nepopíral, že na uvedeném záznamu skutečně se svým vozidlem projíždí a nepopíral ani to, že k předjetí nákladní soupravy jedoucí před ním v průběžném pruhu využil připojovacího pruhu vpravo. Na základě výše provedeného výkladu má krajský soud za to, že myšlenkový proces správních orgánů uvedený v jejich rozhodnutí je zcela zřejmý, a rozhodnutí nejsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná.
29. Porušení dopravního značení a využití připojovacího pruhu k předjetí vozidla jedoucího před žalobcem zprava v rozporu s § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu jsou zjevné

z pořízeného videozáznamu policejní hlídkou. Nutno také doplnit, že není nijak výjimečná situace, kdy žalobce, coby řidič kontrolovaného vozidla, uváděl o situaci odlišná tvrzení, než jak je uvádí hlídka policie, která řidiče zastavila. Dochází tedy ke konfrontaci tvrzení řidiče s tvrzením zasahujících policistů. V nyní posuzované věci je však tvrzení zasahujících policistů významně podpořeno pořízeným videozáznamem jízdy žalobce. Na druhou stranu rozporné tvrzení žalobce není podpořeno žádným důkazem. Pokud jde o policisty a jejich argumentaci, pak lze k tomu uvést, že konali svoji služební povinnost a neměli ani žádný osobní zájem na případu žalobce a jeho obvinění z přestupku. Správní orgány se tak přiklonily k verzi, jež vyplynula ze zajištěných podkladů pro rozhodnutí, a sice, že žalobce porušil povinnost stanovenou dopravním značením (§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu) a současně porušil § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupků.

30. Pokud žalobce v žalobě uváděl, že z videozáznamu není zřejmá skutečnost, že by žalobce nerespektoval dopravní značení V13a šikmé rovnoběžné čáry a dopravní značení V1a podélná čára souvislá, a současně, že není patrné to, že by měl k předjetí užít zpevněnou krajnici, pak k tomu krajský soud uvádí, že se tato argumentace žalobce nezakládá na pravdě, když z videozáznamu jsou naopak tyto okolnosti jízdy žalobce patrné (nerespektování obou dopravních značení a užití zpevněné krajnice). Naopak žalobce neuvádí, z jakého důvodu podle něj nejsou tyto skutečnosti z videozáznamu zřejmé. Uvedený způsob vodorovného dopravního značení je běžně využíván u každého připojovacího pruhu na dálnici při výjezdu od čerpacích stanic. Stejně tak tomu bylo i u výjezdu od předmětné čerpací stanice SHELL přes předmětný připojovací pruh. Ostatně tato skutečnost (využití vodorovného dopravního značení) je zjevná i z veřejně přístupného serveru mapy.cz, kde je situace velmi přehledně rozeznatelná dle pohledu shora z dronu. Taková fotografie byla dokonce založena ve správním spise. Žalobce své výhrady proti videozáznamu a závěrům z něj dovozených nekonkretizoval ani v řízení před správním orgánem. Soud tedy ve shodě s žalovaným i prvostupňovým správním orgánem uzavírá, že z videozáznamu a fotografií je patrné porušení právních předpisů žalobcem (blíže viz výklad shora) a rozhodnutí není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Závěry správních orgánů mají oporu v dokazování. Na základě provedených důkazů bylo v řízení před správními orgány spáchání přestupku žalobcem spolehlivě prokázáno. Hodnocení důkazů bylo provedeno objektivně a věcně správně. Další dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce ani žádné další důkazy k jejich provedení nenavrhoval. Vina byla žalobci bez pochybností prokázána, pročez nebyla ve věci porušena zásada „in dubio pro reo“, jak namítal žalobce. Skutkový stav byl ve věci zjištěn v potřebném rozsahu a bez důvodných pochybností.
31. Žalobce dále tvrdil, že je sice pravdou, že využil připojovací pruh k předjetí nákladní soupravy, avšak při přejíždění do připojovacího pruhu nepřešel dopravní značení V13a ani V1a a nevyužil ani krajnici. Toto své tvrzení ale žalobce nijak neupřesnil a ani nedoložil žádnými důkazy. Z videozáznamu pořízeného policií totiž vyplývá pravý opak, který se žalobci nepodařilo vyvrátit.
32. Pokud žalovaný vyloučil aplikaci § 17 odst. 1 věty druhé či třetí zákona o silničním provozu, pak tak učinil zcela po právu. Žalobce se zcela nedůvodně domáhal aplikace této části ustanovení na svůj případ. Z jízdy v připojovacím pruhu pak nesprávně dovodil

možnost předjíždět vozidlo jedoucí v průběžném pruhu i pro svůj případ. To by však musel žalobce přijíždět přímo od čerpací stanice a neustále jet v tomto připojovacím pruhu tak, aby nepřešel podélnou čáru souvislou V1a a šikmé rovnoběžné čáry V13a. Žalobce však v posuzované věci nepřijížděl od čerpací stanice a nejel po celou dobu v připojovacím pruhu, nýbrž z průběžného pruhu přešel přes souvislou podélnou čáru a šikmé rovnoběžné čáry do připojovacího pruhu. Situace tedy vypadala zcela jinak, než jak ji popisuje žalobce. Za této situace nemohlo dojít k aplikaci § 17 odst. 1 věta druhá, třetí, ani čtvrtá zákona o silničním provozu. Ani z tohoto důvodu tedy není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

33. Pokud žalobce vyloučil, že by porušil dopravní značení V13a a V1a s tím, že pouze přešel dopravní značení V2a, pak ani toto tvrzení se nezakládá na pravdě, resp. částečně se nezakládá na pravdě. K porušení dopravního značení V13a a V1a se již krajský soud vyjadřoval výše, proto na tomto místě na výše uvedený výklad odkazuje. K přejetí dopravního značení V2a podélná čára přerušovaná krajský soud uvádí, že tato je umístěna mnohem dál od místa spáchání přestupku žalobcem, resp. mnohem dál než je umístěna podélná čára souvislá V1a a šikmé rovnoběžné čáry V13a, které žalobce jednoznačně přešel. Podélná čára přerušovaná V2a je umístěna až v konci připojovacího pruhu ve směru od čerpací stanice k dálnici a tuto podélnou čáru přerušovanou skutečně žalobce přešel, avšak teprve při dokončování svého předjížděcího manévru a najetí zpět do pravého průběžného pruhu před nákladní soupravu. Ve své argumentaci však žalobce zcela pomíjí, že se nějak musel dostat do problematického připojovacího pruhu, a to právě pomocí přejetí podélné čáry souvislé V1a a šikmé rovnoběžné čáry V13a. Rovněž dle videozáznamu jízdy žalobce je prokázáno, že dopravní značení – podélná čára přerušovaná V2a je na komunikaci umístěna mnohem dál od místa, kde žalobce začal předjíždět zprava nákladní soupravu. Není tedy pravdivé tvrzení, že žalobce použil připojovací jízdní pruh pouze pro zařazení do jízdního pruhu průběžného ve smyslu § 2 písm. u) zákona o silničním provozu. Najíždění do připojovacího pruhu ve směru od čerpací stanice s cílem následného zařazení vozidla do jízdního pruhu průběžného samozřejmě zákon nezakazuje, avšak do připojovacího pruhu nelze najíždět za situace, kdy jsou přejížděny podélné čáry souvislé a šikmé rovnoběžné čáry, tedy dopravní značení, jenž zakazuje tyto zmíněné čáry přejíždět nebo přesahovat. Naopak je možné a někdy doslova žádoucí přejíždět z připojovacího pruhu do průběžného pruhu v situaci, kdy jsou odděleny mezi sebou pouze dopravním značením V2a podélná čára přerušovaná. Posledně uvedený případ však nebyl předmětem sporu, neboť žalobci bylo kladeno za vinu porušení dopravního značení V13a a V1a.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.